

LIBRIS We know books
AGATHA CHRISTIE

CRIMA DIN ORIENT EXPRESS

Traducere din limba engleză
LIVIA OLTEANU

LITERA
București

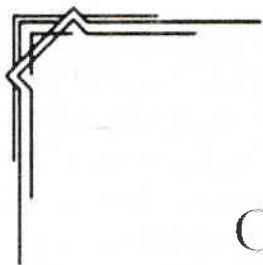
CUPRINS

Partea I. Faptele	5
1. Un pasager important în Taurus Express	7
2. Hotelul Tokatlian	19
3. Poirot refuză un caz.....	30
4. Un strigăt în noapte.....	41
5. Crima	47
6. O femeie.....	63
7. Cadavrul	74
8. Cazul de răpire Armstrong	88
Partea a II-a. Dovezile.....	93
1. Mărturia conductorului vagonului de dormit	95
2. Mărturia secretarului.....	103
3. Mărturia valetului.....	110
4. Mărturia doamnei din America	118
5. Mărturia doamnei suedeze.....	129
6. Mărturia prințesei rusoaice.....	136
7. Mărturia contelui și a contesei Andrenyi.....	145
8. Mărturia colonelului Arbuthnot.....	152
9. Mărturia domnului Hardman	163
10. Mărturia italianului	172
11. Mărturia domnișoarei Debenham	177
12. Mărturia cameristei nemțoaice a prințesei....	184
13. Rezumatul mărturiilor pasagerilor	193

14. Dovada armei..... 203
15. Dovezile din bagajele pasagerilor..... 213

Partea a III-a. Hercule Poirot stă

- și se gândește..... 233**
1. Care dintre ei?..... 235
 2. Zece întrebări 246
 3. Anumite aspecte sugestive..... 253
 4. Pata de grăsime de pe un pașaport maghiar .. 264
 5. Numele de botez al prințesei Dragomiroff 273
 6. A doua declarație a colonelului Arbuthnot.... 279
 7. Identitatea lui Mary Debenham..... 284
 8. Și mai multe revelații surprinzătoare..... 290
 9. Poirot propune două soluții 299

CAPITOLUL I

UN PASAGER IMPORTANT ÎN TAURUS EXPRESS

Era cinci dimineața, într-o zi de iarnă în Siria. La peronul gării din Alep staționa trenul denumit cu mândrie Taurus Express în ghidurile căilor ferate. Avea un vagon-restaurant cu bucătărie, unul de dormit și două vagoane regionale.

Lângă scara vagonului de dormit conversau un tânăr locotenent francez, într-o splendidă uniformă, și un omuleț înfofolit până la urechi, căruia nu i se zăreau decât vârful roz al nasului și cele două capete ale mustății răsucite în sus.

Era cumplit de frig, iar această sarcină de a conduce un distins necunoscut nu era de invidiat, dar locotenentul Dubosc își îndeplinea cu bărbăție misiunea. Îi lunecau de pe buze fraze politicoase, într-o franceză rafinată. Nu că ar fi știut despre ce era vorba. Existaseră niște zvonuri, desigur, cum circulau mereu în asemenea cazuri. Generalul,

generalul său, își pierduse tot mai mult cumpătul. Și apoi venise acest străin belgian, tocmai din Anglia, se părea. Trecuse o săptămână, o săptămână ciudat de tensionată. Apoi se întâmplaseră anumite lucruri. Un foarte distins ofițer se sinucisese, altul demisionase brusc, fețe îngrijorate se destinseseră, anumite precauții militare fuseseră abandonate. Iar generalul, generalul locotenentului Dubosc, mai precis, păruse că întinerește brusc cu zece ani.

Dubosc auzise parte din discuția dintre general și necunoscut. „Ne-ai salvat, *mon cher*“, spusese generalul cuprins de emoție, și impunătoarea sa mustață albă tremurase în timp ce vorbea. „Ai salvat onoarea armatei franceze și ai evitat multă vărsare de sânge! Cum îți pot mulțumi pentru că mi-ai acceptat invitația? Ai venit de atât de departe...“

La care străinul (pe numele său *monsieur* Hercule Poirot) dăduse un răspuns pe măsură, incluzând fraza „Dar cum să nu țin minte că mi-ai salvat cândva viața?“ Și atunci generalul dăduse un alt răspuns pe măsură, negând orice merit pentru acel serviciu din trecut; și, după mai multe referiri la Franța, Belgia, glorie, onoare și alte astfel de valori împărtășite, se îmbrățișaseră cu drag, și conversația se terminase.

Despre ce anume fusese vorba, locotenentul Dubosc era încă nedumerit, dar lui i se delegase responsabilitatea de a-l conduce pe domnul Poirot la Taurus Express, și o îndeplinea cu zelul

și entuziasmul potrivite unui tânăr locotenent cu întreaga carieră în față.

- Astăzi este duminică, spuse locotenentul Dubosc. Mâine, luni seara, veți fi la Istanbul.

Nu era prima oară când făcea această observație. Conversațiile pe peron, înainte de plecarea trenului, pot avea un oarecare caracter repetitiv.

- Așa este, încuviință domnul Poirot.

- Și aveți de gând să rămâneți acolo câteva zile, bănuiesc?

- *Mais oui*. Istanbul este un oraș pe care nu l-am vizitat niciodată. Ar fi păcat să trec prin el *comme ça*, și pocni din degete sugestiv. Nu mă presează nimic, am să rămân acolo ca turist câteva zile.

- La Sainte Sophie este foarte frumoasă, adăugă locotenentul Dubosc, deși nu o văzuse niciodată.

Un vânt rece șuieră pe peron. Ambii bărbați se zgribuliră. Locotenentul Dubosc reuși să arunce o privire la ceas. Cinci fără cinci, mai erau doar cinci minute!

Având impresia că bărbatul celălalt îl văzuse, se grăbi din nou să vorbească.

- Sunt puțini călători în această perioadă a anului, remarcă privind în sus spre geamurile vagonului de dormit din dreptul lor.

- Așa este, aprobă domnul Poirot.

- Să sperăm că nu veți rămâne înzăpezit în Taurus!

- Se întâmplă asta?

- S-a mai întâmplat, da. Nu anul acesta, nu încă.

- Să sperăm, atunci, spuse domnul Poirot. Previzionile meteorologice din Europa nu sunt bune.

- Foarte rele. În Balcani ninge mult.

- Și în Germania, am auzit.

- *Eh bien*, se grăbi să adauge locotenentul Dubosc când păru să urmeze încă o pauză. Mâine-seară la șapte patruzeci veți fi în Constantinopol.

- Da, spuse domnul Poirot și continuă cu disperare: am auzit că La Sainte Sophie este foarte frumoasă.

- Magnifică, am impresia.

Deasupra capetelor lor, draperiile unui compartiment din vagonul de dormit se dădură la o parte și o tânără se uită afară.

Mary Debenham dormise prea puțin de când plecase din Bagdad, joia trecută. Nici în trenul spre Kirkuk, nici la popasul din Mosul, nici noaptea trecută în tren nu dormise bine. Acum, obosită să stea trează în zăpușeala compartimentului ei supraîncălzit, se ridicase și privea pe geam.

Trebuia să fie Alep. Nu era nimic de văzut, desigur. Doar un peron lung, prost iluminat, cu altercații gălăgioase în arabă răsunând de undeva. Doi bărbați discutau în franceză sub geamul ei. Unul era un ofițer francez, celălalt, un bărbat scund, cu o mustață enormă. Mary Debenham zâmbi ușor. Nu mai văzuse niciodată o persoană atât de înfoclită. Probabil era foarte frig afară și din cauza

asta încălzeau și trenul în așa hal. Încercă să coboare mai mult geamul, însă acesta nu se mișcă.

Conducătorul de la vagonul de dormit se apropie de cei doi bărbați. Trenul urmează să plece, anunță el. Ar fi bine ca *monsieur* să urce. Bărbatul mărunțel își dădu jos pălăria. Ce cap în formă de ou avea! În ciuda preocupărilor ei, Mary Debenham zâmbi. Un omuleț care arăta ridicol. Genul de omuleț pe care nu-l poți lua în serios.

Locotenentul Dubosc își spuse discursul de despărțire. Se gândise la el dinainte și îl amânase până în ultima clipă. Era un discurs foarte frumos și bine șlefuit.

Ca să nu rămână mai prejos, domnul Poirot răspunse pe măsură...

- *En voiture, monsieur*, atenționează conducătorul.

Cu un aer de nesfârșită reticență, domnul Poirot se urcă în tren. Conducătorul îl urmă. Domnul Poirot salută, iar locotenentul Dubosc duse mâna la chipiu. Trenul se puse ușor în mișcare după o smucitură puternică.

- *Enfin!* murmură domnul Poirot.

- *Brrrrrrrr*, spuse locotenentul Dubosc, realizând pe deplin cât de frig era.

- *Voilà, monsieur!* exclamă conducătorul, arătându-i lui Poirot cu un gest dramatic frumusețea compartimentului său de dormit și grija cu care

îi fuseseră aranjate bagajele. Valijoara lui *monsieur* am așezat-o aici.

Mâna sa rămase întinsă în mod sugestiv. Hercule Poirot puse o bancnotă împăturită în palma conductorului.

- *Merci, monsieur*. Conductorul deveni expeditiv și oficial. Am biletele dumneavoastră, am să vă rog să-mi dați și pașaportul. *Monsieur* își întrerupe călătoria în Istanbul, am înțeles?

Domnul Poirot încuviință.

- Nu sunt mulți călători, îmi imaginez? întrebă el.

- Nu, *monsieur*. Mai am doar doi pasageri, amândoi englezi. Un colonel din India și o tânără doamnă din Bagdad. *Monsieur* mai are nevoie de ceva?

Monsieur solicită o sticlută de Perrier.

Cinci dimineața era o oră nefericită ca să te sui într-un tren. Mai erau încă două ore până la răsărit. Resimțind lipsa unui somn corespunzător și mulțumit de îndeplinirea cu succes a unei misiuni delicate, domnul Poirot se ghemui într-un colț al compartimentului său și adormi.

Când se trezi era nouă și jumătate. Se avântă în direcția vagonului-restaurant, în căutare de cafea caldă.

Acolo era un singur pasager, în mod evident tânăra doamnă despre care vorbise conductorul. Era înaltă, subțire și brunetă, poate de vreo douăzeci și opt de ani. Avea un soi de eficiență rece în felul

în care își mânca micul-dejun și în felul în care îl chemă pe chelner să-i mai aducă o cafea, ceea ce arăta experiență în materie de lume și de călătorii. Purta o rochie de călătorie închisă la culoare, dintr-un material subțire, foarte potrivit atmosferei încinse a trenului.

Domnul Hercule Poirot, neavând ceva mai bun de făcut, se amuză studiind-o discret.

Doamna era, hotărâse el, genul de tânără care își purta de grijă cu ușurință oriunde se ducea. Avea prestanță și eficiență. Aprecie severitatea trăsăturilor și paloarea ei delicată. Îi plăceau capul brun, cu valurile bine aranjate de păr, și ochii ei – reci, impersonali și gri. Și totuși, hotărî că era puțin prea eficientă pentru a fi ceea ce el numea „*jolie femme*”.

În scurt timp, o altă persoană intră în vagonul-restaurant. Era un bărbat înalt, cu vârsta cuprinsă între patruzeci și cincizeci de ani, suplu, oacheș, cu părul ușor nins la tâmple.

„Colonelul din India”, își spuse Poirot.

Nou-venitul înclină capul către tânără:

– 'Neața, domnișoară Debenham!

– Bună dimineața, domnule colonel Arbuthnot!

Colonelul stătea cu o mână sprijinită pe scaunul din fața ei.

– Aveți ceva împotrivă? o întrebă.

– Sigur că nu. Luați loc.

- Ei, știți, micul-dejun nu este tocmai o masă la care se face conversație.

- Sper că nu. Dar nu mușc.

Colonelul se așeză.

- Băiete! îl chemă el pe chelner pe un ton energic.

Comandă ouă și cafea.

Privirea lui se opri pentru un moment asupra lui Hercule Poirot, dar trecu mai departe cu indiferență. Poirot, citind corect gândurile englezului, știu ce-și spusese în sinea lui. „Doar un afurisit de străin.“

Fideli obiceiurilor națiunii lor, cei doi englezi nu erau prea vorbăreți. Schimbară câteva remarci scurte și seci, și în scurt timp tânăra se ridică și se întoarse în compartimentul ei.

La prânz cei doi stătură din nou împreună la masă, amândoi ignorându-l iar pe al treilea pasager. Conversația lor se desfășură mai animat decât la micul-dejun. Colonelul Arbuthnot vorbi despre Punjab și o întrebă câte ceva pe tânără despre Bagdad, unde ea lucrase, după câte se părea, ca guvernantă. Pe parcursul conversației descoperiră că au niște prieteni comuni, ceea ce îi făcu imediat mai prietenoși unul față de celălalt și mai puțin scortșoși. Discutară despre un oarecare Tommy și un alt oarecare Reggie. Colonelul o întrebă dacă ea se duce direct în Anglia sau se oprește la Istanbul.

- Nu, mă duc direct.

- Nu e totuși păcat?

- Am trecut pe aici acum trei ani și am stat trei zile în Istanbul atunci.

- Ah, am înțeles. Ei, pot spune că mă bucur în acest caz, și eu mă duc direct acasă.

Colonelul făcu o plecăciune mică și stângace, roșind puțin.

„Este sensibil colonelul nostru“, gândi Hercule Poirot cu oarecare amuzament. „Călătoria cu trenul e la fel de periculoasă ca și cea pe mare!“

Domnișoara Debenham răspunse pe un ton neutru că asta ar fi foarte plăcut. Atitudinea ei era ușor distantă.

Hercule Poirot observă cum colonelul o însoțește înapoi la compartimentul ei. Mai târziu trenul străbătu peisajul magnific al munților Taurus. Stând unul lângă altul pe coridor și privind către Porțile Ciliciei, femeia suspină brusc. Poirot, aflându-se în apropierea lor, o auzi murmurând:

- Este atât de frumos! Aș vrea... aș vrea...

- Da...?

- Aș vrea să mă pot bucura!

Arbuthnot nu răspunse. Linia fermă a maxilarului său părea mai severă și mai posacă.

- Mi-aș dori nespus să scapi de toate astea, spuse el.

- Taci, te rog. Taci.

- O, nu-ți face griji. El aruncă o privire ușor iritată spre Poirot, apoi continuă: Dar nu-mi place ideea ca tu să fii guvernantă, la cheremul unor mame tiranice și al odraslelor lor exasperante.

Ea râse, cu o vagă undă de lipsă de control.

- Vai, să nu crezi asta. Mitul guvernantei oprimate este perimat. Te asigur că părinții sunt cei care se tem să nu fie terorizați *de mine*.

Nu mai spuseră nimic. Poate că Arbuthnot era rușinat de ieșirea lui.

„Ce comedie ciudată urmăresc aici“, își spuse Poirot, căzând pe gânduri.

Avea să-și amintească reflecția aceasta mai târziu.

Ajunseră la Konya în acea noapte, pe la unsprezece și jumătate. Cei doi călători englezi coborâră să se plimbe pe peronul acoperit de zăpadă.

Domnul Poirot se mulțumi să privească agitația gării din spatele geamului. După vreo zece minute însă, se hotărî că o gură de aer proaspăt poate că nu ar fi o idee prea rea. Se pregăti cu grijă, înfășurându-se în mai multe haine și fulare și punându-și niște galoși peste ghetetele lui îngrijite. Astfel echipat, coborî cu atenție pe peron și începu să se plimbe de-a lungul lui. Ajunse până după locomotivă.

Vocile fură cele ce îi atraseră atenția la cele două siluete întunecate care stăteau în umbra unui vagon de mărfuri. Arbuthnot vorbea.

- Mary...

Fata îl întrerupse.

- Nu acum. Nu acum. Când se va termina totul. Când totul va rămâne în urma noastră... atunci...

Domnul Poirot se întoarse discret. Se întreba...

Cu greu ar fi recunoscut vocea rece și eficientă a domnișoarei Debenham.

„Curios“, își spuse el.

A doua zi se întrebă dacă nu cumva cei doi se certaseră. Își vorbeau foarte puțin. Fata părea neliniștită, în opinia lui. Și avea cearcăne.

Era aproape două și jumătate după-amiaza când trenul se opri. Capete ieșiră pe ferestre. Un pâlcc de bărbați era strâns lângă șine, privind și arătând către ceva de sub vagonul-restaurant.

Poirot se aplecă pe geam și îl întrebă ce se întâmplase pe conductorul care trecea în grabă prin dreptul vagonului. Bărbatul îi răspunse, iar Poirot se retrase, dar, întorcându-se, aproape se izbi de Mary Debenham, care stătea chiar în spatele lui.

- Ce s-a întâmplat? întrebă ea în franceză aproape pe nerăsuflăte. De ce ne-am oprit?

- Nu s-a întâmplat nimic grav, *mademoiselle*. Ceva a luat foc sub vagonul-restaurant. Nimic grav. S-a stins. Acum repară stricăciunile. Nu este nici un pericol, vă asigur.

Ea făcu un gest brusc, înlăturând ideea de pericol ca și cum era ceva complet neimportant.

- Da, da, înțeleg asta. Dar *ora sosirii*?

- Ora sosirii?

- Da, asta va cauza întârzieri.

- Este posibil, da, încuviință Poirot.

- Dar nu putem să întârziem! Acest tren trebuie să sosească la șase cincizeci și cinci și trebuie să traversăm Bosforul și să prindem Simplon Orient Expressul pe partea cealaltă, la nouă. Dacă sunt întârzieri de o oră sau două, vom pierde legătura.

- Este posibil, da, admise el.

O privi curios. Mâna cu care ea se ținea de rama geamului nu era prea sigură; și buzele îi tremurau și ele.

- Contează atât de mult pentru dumneavoastră, *mademoiselle*? întrebă el.

- Da. Da, contează mult. Eu... Eu *trebuie* să prind acel tren.

Apoi se întoarse în direcția opusă și porni pe coridor spre colonelul Arbuthnot.

Însă neliniștea ei se dovedi a fi neîntemeiată. Zece minute mai târziu trenul porni din nou. Ajunse la Haydarpaşa cu doar cinci minute întârziere, deoarece recuperase din timp pe parcurs.

Bosforul era agitat, și domnului Poirot nu îi plăcu traversarea. Odată ajuns pe vas, fu separat de companionii săi de călătorie și nu îi revăzu.

Când ajunse la podul Galata, se îndreptă direct către hotelul Tokatlian.